

Aziz Naqibzod, “Бӯҳрони идеологӣ [Ideological Crisis],” Ozodagon, № 34 (390), 2 September 2015, <http://www.ozodagon.tj/23371-broni-ideolog.html>

Unofficial translation

Ideological Crisis

[2 September 2015]

Aziz Naqibzod

This same ideology which speaks of peace and unity and invited the people to oneness is gradually dividing the population into groups based on beliefs and today even based on appearance.

We've heard it many times what's been said and repeated that during the rule of Emomali Rahmon, Tajikistan has progressed more as compared to the Soviet times. Tajik academicians have even repeated these words many times. But these have been words without concrete statistics and serious proofs. In reality everyone knows that during the past two decades we have not matched the Soviet era in any sector. I respectfully ask those who oppose this thought to take a look at the level of industry and agriculture of the late 1980s and compare the proofs and statistics of that era with today. They'll see how these numbers are not even comparable. On this same issue, the current [economic] crisis of the country has once again confirmed that the republic's economy has been standing on the shoulders of migrants and now that Russia has been bitten by a crisis, Tajikistan as well has been drowned by the same storm.

But enough said on this. Let's discuss the topic of ideology and ideologues of the government of Tajikistan. In the past few years, the regime's ideologues have attempted to show a convoluted image of the IRPT [Islamic Revival Party of Tajikistan] and its members. This has reached such a level that the Ministry of Justice declared the activity of the party illegal and for authorities to put a lock on its offices. And the day is not far when the Supreme Court will ban this party. And today some articles are published in government media that are critical of the activities of the Communists. Based on analysis of the realities of Tajikistan it's clear that after the IRPT it'll be the turn of the CPT [Communist Party of Tajikistan].

But those who praise the policies of Emomali Rahmon and government of Tajikistan, since they cannot bring proofs of advances in economy,

they've always said and are saying this that Rahmon made peace with the opposition. He brought the nation together and united them. And this was the reason to consider granting the person of Emomali Rahmon the title of Champion of Nation and to be proud of him.

If we truly haven't forgotten past history, after the [1997] Peace Accord, Tajikistan's atmosphere had changed in the positive direction. In reality, people were coming together. The Tajik nation preferred unity over dispersion. And there can really be no higher wish for every citizen of the country other than peace and stability. But this same ideology which speaks of peace and unity and invited the people to oneness is gradually dividing the population into groups based on beliefs and today even based on appearance.

The reality is this that today Muhiddin Kabiri the head and leader of the IRPT has fled [Tajikistan]. And it's not clear how many members and supporters of this party will also flee due to pressure. I have problems in understanding the logic behind the recent actions of the government and its ideologues. If we consider this action as correct, what will come of the talk about unity? If we force them [the political opposition] into a situation that they choose to flee [or become refugees], then what will come of the issue of return of refugees by Rahmon [from Afghanistan during and after the civil war era in 1990s], which was a reason to consider him as a champion? What then if we also put pressure on the Communists?

Were we not claiming that we are all one nation and born in one country and we all have equal rights to live in this land? It's really incomprehensible what the government's ideologues are trying to achieve by these disuniting efforts. Because the possible results can be ruining of national unity and putting into doubt the championship of the president.

From the weekly "Ozogdagon", №34 (390) 02 September 2015

Бӯхрони идеологӣ

[2 September 2015]

Азизи НАҶИБЗОД

Ҳамин идеологҳое, ки аз сулҳу ваҳдат ҳарф мезаданду мардумро ба ягонагӣ даъват менамуданд, охишта-охишта мардуми кишварро вобаста ба ақида ва ҳатто имрӯз аз рӯи зоҳир ба гӯрӯхҳо доранд қисмат мекунанд.

Ин ки гуфтанду мегӯянд замони ҳукумати Эмомалӣ Раҳмон Тоҷикистон аз айёми Шӯравӣ бештар рушд карда, борҳо шунидаем. Ҳатто ин суханонро академикҳои тоҷик ҳам боре гуфтанд. Аммо ин ҳарфҳое буд, бидуни арқоми мушаххас ва далелҳои ҷиддӣ. Дар асл ҳама медонанд, ки таи ду даҳсола дар ҳич бахше мо ба сатҳи замони Шӯравӣ нарасидаем. Онҳое ки ба андешаи мо зид ҳастанд, лутфан як бор ба сатҳи истеҳсолоти саноатӣ ва кишоварзии охири солҳои 80 назар андозанд ва далелу арқоми ун замонро ба ин рӯзгор қиёс намоянд. Дигар дақиқан муқоисанашаванда будани оморо дарк хоҳанд кард. Ба замми ин вазъи бӯхронии кунунии кишвар бори дигар тасдиқ намуд, ки иқтисоди ҷумҳурӣ бар болои маблағҳои муҳочирон истода буда ва ҳоло ки Русия гирифтори бӯхрон шуд, Тоҷикистон ҳам ба гирдобӣ бӯхрон ғарқ гардид.

Аммо дар ин хусус инчӯ иқтифо мекунем. Аз хусуси идеология ва идеологҳои ҳукумати Тоҷикистон ҳарф мезанем. Идеологҳои ҳукумат солҳои охир кӯшиш ба харҷ доданд, ки чехраи ҲНИТ ва аъзоёни ин ҳизбро ба мардум мағшуш нишон диҳанд. Кор то чӯе расид, ки Вазорати адлия фаъолияти ин ҳизбро ғайриқонунӣ эълон намояд ва мақомот ба дари қароргоҳаш қуфл зананд. Ва дур нест рӯзе, ки Суди олий ҳам фаъолияти ҳизби номбурдаро мамнӯ эълон кунад. Ва ҳоло мақолаҳое ҳам дар расонаҳои ҳукуматӣ нашр мешаванд, ки аз фаъолияти комунистон интиқод менамоянд. Дигар аз рӯи воқеиятҳои Тоҷикистон таҳлил намоед, маълум аст, ки пас аз ҲНИТ навбати ҲКТ хоҳад расид.

Аммо онҳое, ки аз сиёсатҳои Эмомалӣ Раҳмон ва ҳукумати Тоҷикистон тавсиф мекунанд, чун далеле барои аз пешрафтҳои иқтисодӣ дар ин замон гуфтан наметавонанд, ҳамеша аз он гуфтаанду мегӯянд, ки Раҳмон бо муҳолифон сулҳ кард. Миллатро сарчамъ намуд ва ба ваҳдат расонд. Ва вачҳи Эмомалӣ Раҳмонро ба унвони олии Қаҳрамони миллат сазовор доништан ва сарафроз намуданашон ҳам ҳамин буд.

Воқеан ҳам агар таърихи дирӯзаро фаромуш накардаем, пас аз созишномаи сулҳ фазои Тоҷикистон ба самти мусбат тағйир карда буд. Дар ҳақиқат мардум ба ҳам меомаданд. Миллати тоҷик ягонагиро бар парокандагӣ тарҷеҳ меод. Ва дар асл ҳам барои ҳар як шахрванд аз оромию осудагии кишвар болотар орзуе вучуд дошта наметавонад. Аммо, ҳамин идеологҳое, ки аз сулҳу ваҳдат ҳарф мезаданду мардумро ба ягонагӣ даъват менамуданд, оҳиста-оҳиста мардуми кишварро вобаста ба ақида ва ҳатто имрӯз аз рӯи зоҳир ба гӯрӯхҳо доранд қисмат мекунанд.

Воқеият ин аст, ки имрӯз Муҳиддин Кабирӣ раис ва лидери ҲНИТ гуреза аст. Ва маълум нест, ки чи қадар аъзо ва ҷонибдорони ин ҳизб дар натиҷаи фишор дар оянда гуреза хоҳанд шуд. Ман дар дарки мантиқи иқдоми ахири ҳукмат ва идологҳояш мушкил мекашам. Агар ин иқдомро амале дуруст шуморем, ҳарфи ваҳдат чӣ мешавад? Агар онҳоро ба рӯзе расонем, ки гуреза бишаванд, гурезаҳоро ба Ватан баргардондани Раҳмон, ки далеле барои қаҳрамонияш мешуморанд, кучо хоҳад шуд? Агар комунистонро низ ба танг орем, чӣ?

Магар намегуфтем, ки ҳамаи мо як миллатем ва зодаи як кишварем ва ҳама ҳаққи зиндагӣ кардан дар ин марзу бумро баробар дорем? Воқеан қобили дарк нест, ки аз ин иқдоми ваҳдатзудо идеологҳои ҳукумат чиро мехоҳанд ба даст оранд? Чун натиҷаҳои эҳтимолиаш ҳалалдор сохтани ваҳдати миллат ва ба шубҳа бурдани қаҳрамонии раисҷумҳур метавонад бошад.

Бознаиш аз ҳафтаномаи “Озодагон”, №34 (390) 02 сентябри 2015